

מ"ת 24598/12/22 - מונסטר שלבאיה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 24598-12-22 מדינת ישראל נ' שלבאיה (עצור/אסיר בפיקוח)
תיק חיצוני:

בפני מבקש נגד משיבה
כבוד השופט עמית מיכלס
מונסטר שלבאיה (עצור/אסיר בפיקוח)
מדינת ישראל
בשם המבקש: עוה"ד הדיל אבו סאלח ואמיר נבון
בשם המשיבה: עו"ד תומר שטינברג
החלטה

1. לפניי בקשה לעיון חוזר לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996 (להלן: חוק המעצרים) בגדרה עותר המבקש להורות על פתיחת "חלונות" קבועים ויומיומיים באיזוק האלקטרוני לצורך "התאווורות".
2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות חמורות של נשיאה והובלת נשק ותחמושת. על פי עובדות כתב האישום, המבקש נטל מביתו תיק ובתוכו אקדח מסוג ברטה, מחסנית תואמת וכן 21 כדורי תחמושת והעבירו לחבר, על מנת שיסליק את הנשק והתחמושת בביתו.
3. ב"כ המבקש הסכים לקיומן של ראיות לכאורה והמבקש הופנה לקבלת תסקיר. בשים לב לחומרת המעשים והמסוכנות המוחשית הנשקפת מהמבקש מחד גיסא, ולעברו הנקי והערכת שירות המבחן כי מערך הדוק הכולל פיקוח אלקטרוני יכול להפיג מסוכנות זו, מאידך גיסא, הוריתי ביום 9.3.2023 על מעצרו של המבקש באיזוק אלקטרוני עד לתום ההליכים נגדו.
4. ביום 30.5.2023 הגיש המבקש את הבקשה דנא, במסגרתה טען שמאחר שמעצר באיזוק אלקטרוני כמוהו כמעצר בין כתלי הכלא, הרי שסעיף 9(ב)(5) לחוק המעצרים, הקובע שעצורים בבית הסוהר זכאים לצאת ל"הליכה יומית באוויר הפתוח", חל גם על עצורים באיזוק אלקטרוני.
5. ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה משני טעמים. האחד - לא חלף זמן ניכר לצורך הקלה בתנאי המעצר; השני - קביעת חלונות התאווורות יומיים קבועים סותרת את תכליות המעצר באיזוק אלקטרוני.
6. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים בכתב, בהתאם להסכמתם למתן החלטה על יסוד הכתובים ללא צורך בקיום דיון, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
7. סעיף 52 לחוק המעצרים מגביל את האפשרות לפנות בבקשה לעיון חוזר למצבים בהם "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה". בענייננו, חלפו 3 חודשים ומחצה בלבד מאז ניתנה החלטת המעצר באיזוק אלקטרוני. בהינתן העבירות החמורות המיוחסות למבקש, ועילת המסוכנות הנגזרת ממעשיו,

ברי שלא חלף זמן ניכר המצדיק היעדרות לבקשה, בפרט כאשר המבקש לא טען כי בפרק הזמן שחלף פחתה מסוכנותו, התגלו עובדות חדשות או חל שינוי נסיבות. די באמור כדי לדחות את הבקשה. בנקודה זו אף אזכיר למבקש שבהינתן חומרת המעשים המיוחסים לו, אין לקבל כמובנת מאליה את ההחלטה שניתנה בשעתו על העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני.

8. דין הבקשה להידחות גם לגופה. סעיף 22ד(1)(ג)(2) לחוק המעצרים מגדיר את התכליות בגין רשאי עציר בפיקוח אלקטרוני לצאת ממקום המעצר ל"חלונות פיקוח":

"חלון פיקוח יכול שיהיה לשם קבלת טיפול רפואי, טיפול נפשי או טיפול אחר הדרוש למפוקח, פגישה עם קצין מבחן בהתאם להמלצת שירות המבחן, ולגבי מפוקח שהוא קטין - גם לשם לימודים בבית ספר, ויכול שיהיה לתכלית אחרת שהומלצה בתסקיר המעצר, או לתכלית חשובה אחרת, מטעמים שיירשמו."

הנה כי כן, יציאות לצורך "התאווורות" או "הליכה יומית", אינן מנויות על התכליות המפורטות בסעיף.

9. אשר לשאלה אם התאווורות יומיות מהווה "תכלית חשובה אחרת" בהתאם לסעיף, הרי ששאלה זו נענתה בשלילה על ידי בית המשפט העליון.

כפי שהטעים ב"כ המבקש, ובצדק רב, מעצר בפיקוח אלקטרוני מהווה מעצר, להבדיל מחלופת מעצר (סעיף 22ב(א) לחוק המעצרים). כפועל יוצא מכך, על המעצר באיזוק להוות תחליף ראוי למעצר ממש, תוך שמירה על תכליות המעצר - אינן המסוכנות, החשש לשיבוש מהלכי משפט ואפשרות הימלטות. על רקע זה, הגישה שאומצה בפסיקה ביחס לפתיחת חלונות במהלך מעצר בפיקוח אלקטרוני היא גישה מצמצמת, ובהתאם נקבע כי אישור לפתיחת חלונות לצרכי "התאווורות", ינתן רק במקרים חריגים המצדיקים זאת [ראו: בש"פ 77/17, פסקאות 13-14; בש"פ 6646/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 2-3 (29.8.2017); בש"פ 2735/19 גבאי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (5.5.2019); בש"פ 4807/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (20.7.2020); בש"פ 8631/21 מדינת ישראל נ' חוסיין (22.12.2021)].

אין חולק על כך שהמבקש לא הצביע על "טעם חריג" המצדיק אישור חלונות התאווורות קבועים, ובוודאי שרצונו של המבקש "לשאוף אוויר" אינו יכול להיחשב ככזה, בהיותו משותף לכלל אוכלוסיית העצורים באיזוק. עוד יש להזכיר כי הוראת החוק המאפשרת לעצור "הליכה יומית באוויר הפתוח" נועדה להתמודד עם מציאות בה למרבית העצורים במתקן מעצר אין כלל חלון בתא המעצר, זאת בשונה מהתנאים של עצור שנמצא בבית פרטי, הכוללים גישה לחלון פתוח, ולא פעם אף למרפסת או לגינה.

10. ואם לא די בכך, הרי שממילא סעיף 9(ב)(5) לחוק המעצרים, עליו מסתמך ב"כ המבקש, כלל אינו חל על עצור בפיקוח אלקטרוני. זאת, לאור האמור בסעיף 9(ה) לחוק (כל ההדגשות הוספו - ע.מ.):

"בסעיף זה, "עצור" - עצור המוחזק במקום מעצר, כמשמעותו בסעיף 7(1)"

סעיף 7 לחוק קובע:

"עצור יוחזק באחד מאלה:

(1) במקום מעצר, באחריות משטרת ישראל או שירות בתי הסוהר, שהשר לבטחון פנים הכריז עליו כמקום מעצר; הכרזה לפי סעיף זה תפורסם ברשומות"

למרבה השמחה, בעיקר של המבקש, ביתו לא נמצא תחת אחריותם של משטרת ישראל או של שירות בתי הסוהר, השר לא הכריז על הבית כ"מקום מעצר", ובטוחני שהמבקש אף אינו חפץ בכך. מכאן, שהמבקש אינו מוגדר כ"עצור" לצורך "סעיף זה", והוראות סעיף 9 אינן חלות עליו. יתר על כן, מעיון מהיר ביתר ה"תנאים" להם זכאי "עצור", המפורטים אף בסעיף 9, ניתן להבין שהם מתייחסים לעצור "ממש", המצוי במשמורת שב"ס או משטרת ישראל, ולא לעצור בפיקוח אלקטרוני.

11. נוכח כל האמור, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

12. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ד' תמוז תשפ"ג, 23 יוני 2023, בהעדר הצדדים.